

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 7T/22/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120010503
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Barbora Hollá Sopková
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2024:6120010503.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

16 7T/22/2020

Samosudca Okresného súdu Banská Bystrica JUDr. Barbora Hollá Sopková na hlavnom pojednávaní dňa 17. 01. 2024 v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX. XX. XXXX v Ružomberku, takto

rozhodol:

2 7T/22/2020

obžalovaný: A. B., nar. XX. XX. XXXX v Ružomberku, trvale bydliskom Mesto Ružomberok, toho času bydliskom XXXX C. A., D. E., F. XXXXX, C. G. H., v konaní proti ušlému,

sa podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku o s l o b o d z u j e spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Banská Bystrica sp. zn. 1Pv 24/176601 zo dňa 26. 06. 2020 pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

ako konateľ spoločnosti AVANT GARDE BRANDS Inc., so sídlom 23 Corporate Plaza, Suite 150, F. XXXXX D. E., I., po tom, ako na základe ústnej dohody uzavretej v presne nezistený deň niekedy v roku 2014 v Banskej Bystrici, medzi spoločnosťou AVANT GARDE BRANDS Inc., ktorej je konateľom, a spoločnosťou REVIŠ s. r. o. vyexpedovala na základe objednávky spoločnosti AVANT GARDE BRANDS Inc. objednávky č. P.O.No.201304293 zo dňa 24. 04. 2014 a objednávky č. P.O.No.201406121 zo dňa 12. 06. 2014, tovar – dočenskú vodu Lucka, ktoré bola prepravená prostredníctvom spoločnosti ARRS FORWARDING s. r. o., so sídlom Švermova 51, Banská Bystrica, dvomi dodávkami s vykládkou v Los Angeles na Long Beach, k čomu boli vystavené aj faktúry a to:

k prvej zásielke

faktúra číslo 2014001 zo dňa 10. 06. 2014 na sumu 527,96 Eur
faktúra číslo 2014002 zo dňa 17. 06. 2014 na sumu 14 630,53 Eur
faktúra číslo 2014003 zo dňa 17. 06. 2014 na sumu 4 542,00 Eur (zaplatená)
faktúra číslo 2014004 zo dňa 19. 06. 2014 na sumu 8 448,00 Eur
faktúra číslo 2014005 zo dňa 19. 06. 2014 na sumu 8 448,00 Eur
faktúra číslo 2014006 zo dňa 20. 06. 2014 na sumu 10 396,96 Eur
faktúra číslo 2014007 zo dňa 20. 06. 2014 na sumu 4 542,00 Eur
faktúra číslo 2014008 zo dňa 20. 06. 2014 na sumu 4 542,00 Eur

k druhej zásielke

faktúra číslo 2014009 zo dňa 10. 07. 2014 na sumu 14 630,56 Eur
faktúra číslo 2014010 zo dňa 11. 07. 2014 na sumu 10 396,96 Eur
faktúra číslo 2014011 zo dňa 10. 07. 2014 na sumu 4 452,00 Eur
faktúra číslo 2014012 zo dňa 10. 07. 2014 na sumu 4 452,00 Eur (zaplatená)
faktúra číslo 2014013 zo dňa 10. 07. 2014 na sumu 4 542,00 Eur
faktúra číslo 2014014 zo dňa 11. 07. 2014 na sumu 8 448,00 Eur

faktúra číslo 2014015 zo dňa 11. 07. 2014 na sumu 8 448,00 Eur

dokopy tovar za sumu 111 627,00 Eur, ďalej bola vystavená aj faktúra číslo 9201401 zo dňa 18. 08. 2014 na sumu 26 280,10 Eur, pričom tento tovar u nezistených odberateľov v nezistenom množstve a za nezistenú finančnú čiastku predal, avšak napriek tomu spoločnosti REVIŠ s. r. o. urobil len dve úhrady, a to v celkovej výške 9 084,00 Eur, nepredaný tovar a zvyšnú časť finančných prostriedkov, ktoré mal vyplatiť spoločnosti REVIŠ s. r. o. použil na nezistenom mieste pre vlastnú potrebu, na základe čoho vznikla spoločnosti REVIŠ s. r. o. škoda vo výške 128 823,10 Eur,

pretože skutok nie je trestným činom.

Podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku sa poškodená obchodná spoločnosť REVIŠ, s. r. o., so sídlom Limbová 13, Banská Bystrica, IČO: 44 188 226, s nárokom na náhradu škody odkazuje na samostatný civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

14 7T/22/2020

Prokurátor Okresnej prokuratúry Banská Bystrica podal dňa 26. 06. 2020 na Okresný súd Banská Bystrica obžalobu sp. zn. 1 Pv 24/17/6601 zo dňa 26. 06. 2023 na obvineného A. B., nar. XX. XX. XXXX pre trestný čin právne kvalifikovaný ako zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, ako je uvedený v obžalobe a výrokovej časti tohto rozhodnutia. Pred podaním obžaloby prokurátor okresnej prokuratúry uznesením sp. zn. 1 Pv 24/17/6601 – 57 zo dňa 18. 07. 2019 zastavil trestné stíhanie, lebo skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Prokurátor Krajskej prokuratúry Banská Bystrica uznesením sp. zn. 3 KPt 562/18/6600 – 14 zo dňa 15. 11. 2019 uznesenie prokurátora okresnej prokuratúry zrušil a uložil mu povinnosť znovu konať a rozhodnúť, z ktorého dôvodu prokurátor okresnej prokuratúry následne podal na súd aj obžalobu.

Okresný súd Banská Bystrica uznesením sp. zn. 7T/22/2020 zo dňa 15. 10. 2020 v spojení s opravným uznesením sp. zn. 7T/22/2020 zo dňa 02. 11. 2020 podľa § 241 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v spojení s § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zastavil trestné stíhanie, lebo skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. O sťažnosti prokurátora a poškodeného rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením sp. zn. 4To/41/2021 zo dňa 14. 10. 2021 tak, že rozhodnutie prvostupňového súdu zrušil a uložil mu, aby vo veci znova konal a rozhodol. V odôvodnení uviedol, že z predmetného spisového materiálu má krajský súd za to, že uznesenie okresného súdu možno vzhľadom na závažnosť tvrdení uvedených v sťažnostiach považovať za predčasné a vychádzajúce z nedostatočne zisteného skutkového stavu pre rozhodnutie vo veci samej. Bude úlohou okresného súdu v ďalšom konaní na hlavnom pojednávaní vypočuť obvineného, svedkov a poškodeného a vzájomne vyhodnocovať ich výpovede, v súvislosti hlavne so zameraním na preukázanie, či bol zo strany obžalovaného v čase objednávania tovaru úmysel alebo či v danom prípade možno nenaplnenie obchodnej transakcie považovať za primerané riziko vyplývajúce z obchodnej činnosti podnikateľov na trhu tovarov a služieb.

Po vrátení veci súd zisťoval, kde sa obžalovaný nachádza, nakoľko sa nepodarilo doručiť mu písomnosti. Neúspešnou bola žiadosť o vypátranie pobytu a rovnako aj žiadosť adresovaná rodičom obžalovaného, ktorí jeho inú (ako už súdu známu) adresu nevedeli uviesť. Prostredníctvom Národnej ústredne Interpol súd zistil, že obžalovaný má už inú adresu, no v zmysle zákonov o ochrane súkromia v USA nemohla byť táto slovenským orgánom poskytnutá. Obžalovaný nereagoval ani na email, preto súd opatrením sp. zn. 7T/22/2020 rozhodol, že sa bude konať proti ušlému.

Súd určil termín hlavného pojednávania, na ktorom vykonal dokazovanie.

I.

Obžalovaný A. B. na hlavnom pojednávaní pre neprítomnosť nevypovedal, preto bola prečítaná jeho výpoveď z prípravného konania.

Obžalovaný vypovedal, že obchodná spoločnosť AVANT GARDE BRAND Inc. Už neexistuje, pričom firma skončila v konkurze v roku 2014. Obžalovaný bol v roku 2014 jej konateľom. Spoločnosť REVIŠ s. r. o. bola predávajúcim, ktorý predával vodu. Táto spoločnosť kúpila a predala obžalovanému. Obžalovaný pozná poškodeného J. G.. V roku 2010 začali spoluprácu, je majiteľom spoločnosti REVIŠ s. r. o. Spoločnosť obžalovaného robila obchody so spoločnosťou poškodeného týkajúce sa vody. Približne v máji – júni 2014 bol takto dohodnutý obchod s vodou, ktorá mala byť dodaná 28. júla, avšak v Panamskom kanáli bol štrajk. Dodávka vody meškala tri mesiace a keď prišla v októbri 2014, bolo už po letnej sezóne, nikto ju nekupoval. Okrem toho sa voda k nemu dostala iba tri mesiace pred ukončením doby jej trvanlivosti. Počas sezóny október – december zvyčajne vodu nikto nechce. Keďže voda dorazila v októbri, nebol schopný predat' existujúce zásoby vody. Obžalovaný a poškodený často hovorili o zaslaní vody s dvojročnou lehotou spotreby a nie s jednoročnou, avšak nič nebolo podchytené písomne. Voda, ktorú poškodený zaslal, mala jednoročnú lehotu spotreby. Je pravdou, že spoločnosť obžalovaného vystavila faktúry (označené číslami 74 – 75; jedná sa o objednávky č. P. O. No. 201304293 zo dňa 24. 04. 2014 a č. P. O. No. 201406121 zo dňa 12. 06. 2014 – porovnaj otázky z č. I. 88 a 89 spisu). Obžalovaný si myslí, že dodanie tovaru zo Slovenskej republiky do Kalifornie zabezpečovala spoločnosť ARRS Forwarding, ale nie je si tým istý. Jeho spoločnosť pracovala so spoločnosťou ARRS Forwarding počas niekoľkých rokov, využívala ju ako zasielateľa. Spoločnosť ARRS Forwarding zažalovala spoločnosť REVIŠ s. r. o. a spor vyhrala na súde. Prepravu teda vykonala spoločnosť ARRS Forwarding. Tovar bol vyložený v prístave v Los Angeles alebo v jeho okolí. K. B. F. prevzala tovar a uskladnila ho. Obžalovaný uhradil viacero čiastkových platieb, no nevie, koľko to bolo celkovo. Stále je v procese splácania dlhu. Poškodený o tom vie. S vodou sa ťažko dalo čokoľvek robiť, keďže do uplynutia trvanlivosti ostávalo málo času. Pred dátumom expirácie stihol predat' len časť vody. Všetky výnosy z tohto predaja (tržby) previedol poškodenému. Zvyšok tovaru vyhodil. Poškodený nariadil J. A., aby vodu vyhodil, pretože poškodený nechcel vziať vodu späť. Keby vodu vrátil, stálo by to viac ako jej vyhodenie, keďže po uplynutí trvanlivosti už nemala žiadnu hodnotu. Ďalej odmietol vypovedať.

Svedok – poškodený J. G., štatutárny orgán (konateľ) obchodnej spoločnosti REVIŠ s. r. o. vypovedal, že s obžalovaným robil alebo obchodoval už dlhšie. Zhruba od roku 2009 alebo 2010 s tým, že ich cieľom bolo predávať slovenské výrobky v Amerike. Obžalovaný vytipoval Tatranský čaj a dojčenskú vodu s tým, že vyplnia segment, ktorý v Amerike chýbal. Na základe týchto dohovorov alebo jednaní s obžalovaným a s firmami na Slovensku, ho obžalovaný poveril, aby na Slovensku založil eseročku, ktorá bude nakupovať, zastupovať a vyvážať slovenský tovar do zahraničia. Obžalovaný mal v Amerike firmu, ktorá zabezpečovala nákup od neho – slovenskej firmy a predávala ho ďalej v Amerike. Konkrétne v tejto trestnej veci vyslovil obžalovaný požiadavku, aby predávali dojčenskú vodu. Poškodený oslovil generálneho riaditeľa L. A., ktorému patrí spoločnosť (VODAX), ktorá distribuuje a predáva vodu Lucka. Požiadal ho o možnosti a preverenie, ako je to s nákupom a predajom v Spojených štátoch amerických. Prebiehali nejaké rokovania a stretnutia s tým, že potom nejaká časť zastupiteľstva spoločnosti VODAX preverovala možnosti, či je toho schopná a či ten obchod môže fungovať. Na základe toho poškodený vybavil exkluzivitu alebo nejakú možnosť, že obžalovaný môže predávať a obchodovať s dojčenskou vodou M.. Všetky tieto procesy sa vyvíjali a nakoniec sa rozhodlo, že obžalovaný urobí objednávku pre sedem obchodných reťazcov s tým, že sa prvé tri mesiace bude dovážať sedem kontajnerov, teda pre každý reťazec jeden kontajner vody. A po troch mesiacoch sa tá kapacita kontajnerov zvýši na dvojnásobok, teda mesačne by sa vozilo 14 kontajnerov. Obžalovaný od počiatku od poškodeného chcel, aby v banke vybavoval trojmesačnú splatnosť. Obžalovaný uzavrel a pripravil objednávku u pána A. o M., odobrili si to a obžalovaný zaslal objednávku poškodenému, ktorý ju preposlal do VODAXu a takto nakúpil tovar vo VODAXe. Potom obžalovaný vybavoval prepravu a preprava odišla do Spojených štátov. Obžalovaný potom prepravu prebral, kde sa stal zodpovedný za tovar v Amerike. Po dvoch, troch mesiacoch, keď mal poškodený dostať peniaze, mal ich mať vyplatené a bol zároveň pripravený dodať ďalších sedem kontajnerov. Poškodený to ale stopol, lebo nebolo zaplatených prvých sedem kontajnerov. Teda poškodený zaplatil aj za ďalšie kontajnery, ktoré už ale neboli odoslané do Ameriky. Zotrval na svojej výpovedi z prípravného konania.

Na otázky prokurátora odpovedal, že do Ameriky vycestoval v januári 2015 na pozvanie obžalovaného. Necestoval tam sám, išiel tam s ním aj L. N. O. (ekonóm), ktorého o to poprosil, aby zistili, kde sa stala chyba, že ten obchod ďalej nefunguje, neprebíha, že skončil. Boli tam asi dva týždne a išiel si pozrieť, kde je tovar, ako sa s ním manipuluje a vlastne zistiť príčiny, prečo obchod nepokračuje. Poškodený nič nezistil, lebo obžalovaný ho nepustil ani k papierom, tvrdil, že „ekonómka je, ja neviem, chorá“ (citácia z výpovede poškodeného na hlavnom pojednávaní), že nie je v sklade. Pre papiere teda neboli, potom

si poškodený všimol papiere v garáži obžalovaného, ale nedostali sa k ekonomike. V garáži, v aute videl nejakú vodu, aj v kancelárii obžalovaného, teda fyzicky tam voda bola. Videl aj vodu v sklade, kde bola uložená. Ale nič konkrétneho, čo potreboval vedieť, nezistil. Absolvovali aj niekoľko pracovných stretnutí s obžalovaným a potencionálnymi partnermi. S obžalovaným aj pred skutkom robili podobné obchody, aj do Ameriky, ale nie v takom veľkom rozsahu, ako to bolo v čase skutku. Napr. dva roky trvalo, kým sa vybavili papiere na predaj alkoholu – licencie v Amerike. Okrem toho sa ich spolupráca týkala aj iných komodít, trvala od roku 2009 – 2010 až do roku 2014. Keďže aj pred skutkom spolupráca fungovala a dovážala sa aj voda, zo strany obžalovaného nikdy nebola vyslovená požiadavka súvisiaca s dobou expirácie vody. Ak obžalovaný tvrdí, že voda prišla s krátkou dobou expirácie, mal možnosť na území Ameriky ten tovar neprevziať. Akonáhle tovar v Amerike prevzal, stal sa zodpovedným za tovar. Obžalovaný už pri objednávke alebo ďaleko pred ňou vedel, že si objednáva dojčenskú vodu. Dojčenská voda mala od začiatku dobu expirácie dvanásť mesiacov. Od začiatku vedel skladbu tovaru, objednal si to on sám, poškodený do toho nevstupoval. Obžalovaný teda vedel, koľko je expirácia dojčenskej vody. Poškodený sa teda nedostal k nejakým obchodom v Amerike, hoci obžalovaný tvrdil, že má dohodu s nejakými siedmimi reťazcami. Doteraz ale kontrakt nevidel, teda či existoval. Poškodený mal zabezpečiť požiadavky len na Slovensku. V Amerike zabezpečoval všetko obžalovaný. Poškodený nevidel žiadne písomnosti, ťažko mu je sa k tomu vyjadriť. Dohoda podľa neho bola jasná. Poškodený si na vyplatenie faktúry pre spoločnosť VODAX vzal úver. Obžalovaný vedel o pomeroch poškodeného. Poškodený vybavoval v banke úver s mesačnou platnosťou, obžalovaný mu povedal, na čo to je, že on potrebuje minimálne trojmesačnú splatnosť faktúr. Poškodený mu povedal, že okrem času, za ktorý to vybaví, ho to stojí aj oveľa viac ručenia a v takom prípade musel ručiť aj svojou firmou (eseročkou), ktorá ho vtedy živila a o to tiež prišiel. Obžalovaný teda o všetkom dopredu vedel.

Na otázky obhajcu uviedol, že všetky veci k tomu, či obžalovaný vedel o expirácii vody, má k dispozícii pán Rek. Obžalovaný vedel a určite ho na to upozornil aj pán A., že dojčenská voda má expiráciu dobu dvanásť mesiacov. On osobne sa s obžalovaným o tom nerozprával. Výber a skladbu tovaru mal na starosti obžalovaný. Na otázku, prečo (vzhľadom na veľkosť objednávky) nemal poškodený s obžalovaným uzavretý písomný kontrakt, poškodený uviedol, že jednak obžalovaný nemal záujem prísť na Slovensko, on sám tiež nemohol len tak vycestovať do Ameriky. Do H. následne išiel až na pozvanie obžalovaného, čiže medzi sebou boli jasne dohodnuté na nejakých podmienkach. Komunikovali spolu dlhšiu dobu, nebolo to zo dňa na deň. Má za to, že sa všetko dohodlo, boli uzrozmene. Poškodený robil obchody 20 rokov a vie, že keď sa dohodne, urobí sa objednávka a pošle faktúra, tak je to dopredu dohodnuté. Nevidel dôvod spisovať zmluvu. Keď bol v Amerike a videl tovar, myslí si, že voda ešte nebola po expirácii. Videl len časť tovaru, nie všetok. Obžalovaný tovar predal, čo vie od neho osobne, tým sa obohatil. Dokonca ho videl v Amerike, ako vynáša balenia vody. Spoločnosť REVIŠ s. r. o. bola založená len na tento obchod, predtým s touto firmou neobchodoval s obžalovaným. Nemá zaevidované v účtovníctve také pohľadávky, taký dlh, lebo od 2015 to rieši s políciou. Opýta sa ekonómky, prečo to nie je v účtovníctve. Má ale za to, že ten dlh existuje.

Ďalej na otázky splnomocnenca odpovedal, že nevie, prečo ho obžalovaný pozval do Ameriky. Asi chcel, aby videl, že tovar je v Amerike, je v sklade, ale v podstate on nemal dôvod. Poškodený trval na tom, že chce prísť do Ameriky, lebo chcel skontrolovať tovar, účtovníctvo a všetky veci ohľadom toho. Aby mohol vidieť do zmlúv a zistiť príčiny a dôsledky, prečo to ďalej nefungovalo. Nevidel nič. Obžalovaný navrhoval viackrát úhradu škody s tým, že stiahne trestné oznámenie. Či bolo a čo vyvolalo zdržanie v Panamskom prieplave, k tomu sa poškodený nevedel vyjadriť. Prepravu zabezpečoval pán M. a od neho bola taká informácia, že týždeň alebo 10 dní (viac nie) preprava meškala, čo mu pán M. vysvetlil, že sa to môže stať. Ale určite to nebolo tri mesiace, ako to tvrdí obžalovaný.

Od roku 2009 – 2010 až po skutok boli medzi nimi robené zmluvy ústne. Vzťahy do skutku fungovali štandardne. Obžalovaný objednal, poškodený nakúpil a zaplatil. Nejaké anomálie neboli, inak by ďalší obchod nešiel ani robiť. Išlo o to – odpropagovať a predávať slovenské značky. Na hlavnom pojednávaní si uplatnil nárok vo výške 2 187 237,87 Eur spolu s 50 182,00 Eur s príslušenstvom, pričom si uplatnil aj sumu, ktorú prehral v spore s pánom M.. Za to všetko môže obžalovaný. Poškodený si nikdy neuplatnil nárok na náhradu škody v inom spore (konaní). Išiel podať trestné oznámenie na spreneveru, ale polícia to prekvalifikovala na podvod. Odvtedy čaká na to, čo sa stane. Viedli ho k takému kroku fakty. Po tom, čo navštívil H., nadobudol presvedčenie, že všetko bolo urobené tak, aby obchod neprebíhal, resp. aby išiel bez neho (poškodeného). Obžalovaný zrušil aj dve firmy, jeho odstihol a obžalovaný si v Amerike podniká veselo ďalej. Nevedel sa vyjadriť k tomu, či si obžalovaný takým spôsobom hľadal

iných dodávateľov, ale tých ani nepotreboval, lebo poškodený mu všetko zabezpečil za tie roky a pripravil pôdu, okrem Lucky, kde mal dvere zatvorené. Poškodený ukončil podnikanie so spoločnosťou FUNDAN GS, musel predať obchodný podiel. Túto spoločnosť aj pri vybavovaní úverov musel dať ako záloh v prospech banky

V písomnom podaní doplnil, že si uplatňuje výšku škody v sume 102 543,00 Eur, ktorá pozostáva zo súčtu neuhradených faktúr do konca kalendárneho roka 2014.

Svedok L. P. A. uviedol, že v roku 2010 ich kontaktoval obžalovaný ako spoločnosť s tým, že by rád exportoval zo Slovenska do Ameriky kvalitné výrobky a medzi nimi bola aj dojčenská voda M.. Prebiehali dlhé prípravy, lebo bolo potrebné zaevidovať značku a získať povolenie u FIA v Spojených štátoch, čo je firma na dovoz potravín a produktov, čo trvalo rok a pol. dva. So spoločnosťou AVANT GARDE urobili obchod v menšom rozsahu, ako bola požiadavka. Po polovici odberov sa obžalovaný odmičal a prestal objednávať ďalšie produkty. Potom asi o dva roky, v roku 2014, ich kontaktoval opäť s tým, že pán G. ho bude zastupovať a obnoví spoluprácu prostredníctvom spoločnosti REVIŠ, čo je slovenská firma. Na svojej výpovedi z prípravného konania zotrval. Vtedy pripravoval aj nejakú mailovú komunikáciu v prikladať aj faktúry, pre každý kontajner jedna faktúra, teda dokopy 20.

Na otázky prokurátora odpovedal, že si nepamätá, či ho znova oslovil obžalovaný priamo alebo to bol pán G.. Telefonicky komunikoval s obžalovaným, no spätne sa s ním bolo ťažké spojiť. Nereagoval na email, na telefonát. Jeho firma vyrobila aj etikety na obaly. Vždy prišla objednávka na konkrétny tovar, potom sa zaslala faktúra a až po jej úhrade sa začalo s výrobou. Keďže ale bolo nastavené objednávanie, mali k dispozícii materiál, z ktorého potom vyrábali, preto aj im vznikla škoda, keďže ten materiál potom nevedeli použiť. Išlo o jednorazový tovar, etikety. Prvýkrát obžalovaný odobral od nich na priamo, druhýkrát to bolo cez pána G.. Išlo vždy o dojčenskú vodu Lucka. Čo sa týka kvality a kvantity tovaru, určoval to obžalovaný. Čo sa týka doby spotreby vody, v tom čase platili veľmi prísne zákony v Česku aj na Slovensku, išlo o dobu šiestich mesiacov. Bola to neprimeraná ochrana Európskej únie, pretože to samotný výrobca garantoval. V súčasnej dobe to nie je limitované zákonom, môže to byť aj dvadsaťštyri mesiacov. Na dojčenskú vodu bežne dávajú dobu spotreby na dvanásť mesiacov, o čom vedel aj obžalovaný. No vedia, aj zo záťažových testov, že tá voda vydrží dlhšie. Svedok uviedol, že aj v čase skutku o tom obžalovaný vedel, bolo to uvedené v zmluve. Čo sa týka konkrétneho znenia zmluvy v čl. IX bode 1 (na č. I. 176 v spise), môže znenie vychádzať z pravidiel vnútorného obchodu, kedy výrobca má k dispozícii prvú tretinu z celkovej doby spotreby a potom odberatelia majú ten zvyšok. Presne sa však k tomu nevedel vyjadriť, možno šlo aj o ich vlastnú ochranu, aby tovar neležal na sklade v Slovensku dlho, keďže tovar bol expedovaný do Ameriky a doba prepravy mohla trvať aj dva alebo viac mesiacov a teda to by bola asi aj otázka na právnikov, no zrejme si tým chceli poistiť, že ten ich partner má k dispozícii len prvú tretinu doby spotreby. Svedok má za to, že obžalovaný vedel o tom, že dojčenská voda má špecifickú dobu spotreby. Keď prebiehal proces vybavovania licencie, museli deklarovvať všetko ohľadom výroby (technológia, linky, prameň vody, pôvod vody, zloženie vody, koľko tuku má voda) bol to prísny a náročný proces, ale čo sa týka expirácie, nepamätá si, že by narazili na nejaké obmedzenie. Myslí si, že v Amerike taká doba ani nie je. Po tomto skutku bola ešte privátne dovážaná voda do Ameriky, ale nie takým spôsobom, ako to bolo v prípade skutku. Pohľadávky z tohto obchodu boli vyriešené dohodou, pravdepodobne sú už účtovne vyriešené. Je pravdou, že došlo k objednaniu a odobratiu, následne už nedošlo k žiadnemu obchodu.

Moment výroby je od momentu naffaškovania. Dátum uvádzaný na fľaši vody je daný momentom výroby. Fľaša sa uzavrie, prejde etiketovaním, kedy je striekaný dátum a čas. Ako dlho trvá vyrobiť vodu a expedovať ju, to záleží aj na sezónnosti, ale sú dodržiavané určité postupy, kedy počas 5 – 7 dní sa dávajú vzorky výrobnej šarže do laboratória a výsledky majú najskôr za 4 – 5 dní a to je čas, kedy odchádza tovar od nich, teda sa expeduje.

Svedok L. B. M. vypovedal, že v roku 2010 bol oslovený pánmi G. a B., aby im do Ameriky doviezol kontajnery s vodou. To bolo prvýkrát, keď prišiel písomne do styku s obžalovaným. Obchod sa uskutočnil, s platbou boli problémy. Platba sa dostala k nemu zhruba za ďalšie dva roky, nie priamo od obžalovaného, ale od tretej osoby, ktorá bola na Slovensku. Tým táto kauza skončila. Dva roky bol pokoj, nemal žiadne kontakty, ani s poškodeným, ani s obžalovaným. Na jar 2014 prišiel za ním poškodený s tým, že idú robiť biznis – znova s minerálnou vodou do Ameriky. Na prvú otázku, kto bude odosielateľ (shipper), poškodený odpovedal, že on bude odosielateľ. Druhá otázka bola, či sú na to peniaze, aby

sa platilo za dopravu, aby sa nedostali do tých istých problémov ako v roku 2010. Pán G. povedal, že to má zabezpečené, má nejakých 800 000 dolárov, teda peniaze na tento obchod mal mať zabezpečené. Pre svedka bola dôležitá otázka odosielateľa, pretože existuje námorný nákladný list, kde vľavo hore je napísaný odosielateľ. Odosielateľ je potom zodpovedný v rámci podmienok INCOTERMS za platbu. Bolo to robené v rámci podmienok INCOTERMS ako CFR v Long Beach. Keďže ako odosielateľ bol uvedený slovenský subjekt (firma pána G.), svedok mal potom určitú vnútornú zábezpeku v tom, že má väčší rozsah na prípadné problémy, ak by nastali pri platbe. Preprava sa uskutočnila. Svedok vyviezol do Ameriky sedem kontajnerov vody, čo bolo asi niekedy v júli. Išlo o prepravu v hodnote viac ako 50 000,00 Eur. Vie, že bola medzi obžalovaným a poškodeným dohoda, že svedok bude dostávať peniaze za túto prepravu z Ameriky. Vie, že to bola ústna dohoda. Svedok teda na spoločnosť AVANT GARDE napísal aj faktúru. Svedok faktúru niekoľkokrát urgoval, faktúra nebola uhradená. Pri prvej, druhej, tretej urgencii (alebo nevie, koľko ich bolo) sa obžalovaný vyhovárал, že nemá peniaze alebo nevie, aký ešte problém bol, alebo sa tiež obžalovaný neozýval. Pre neho bolo teda podstatné, že faktúra nebola uhradená. Využil teda to, že za prepravu zaplatí ten, kto je odosielateľ. Následne teda vystavil faktúru aj na pána G. – na jeho firmu. Peniaze neprišli. Postupoval tak, že vystavil faktúru, zaslal jednu a aj druhú upomienku. Svedok si následne pohľadávku uplatnil na súde, kde bol aj úspešný a pán G. bol zaviazaný mu zaplatiť. Svedok medzitým dostal 8 000,00 Eur, ktoré mu sprostredkoval pán A.. Táto suma ponížila aj pohľadávku, ktorá je v súčasnej dobe viac ako 42 000,00 Eur. Aktuálne si ju aj exekučne vymáha. Nikdy sa s obžalovaným nestretol osobne, videl ho len raz pri jednom rozhovore, ktorý prebehol cez internet. Inak komunikovali len emailom. Keď svedok tlačil na zaplatenie faktúry, obžalovaný neodpovedal, nereagoval, nekomunikoval. Svedok komunikoval len s pánom A., s ktorým komunikuje stále. Čaká, čo sa bude ďalej diať. Svedok zdôraznil, že jemu je jedno, od koho peniaze dostane, on si to vie v rámci účtovníctva priradiť k pohľadávke. Ak má byť pravda, že to má zaplatiť niekto z Ameriky, tak to bude v poriadku, inak si to bude naďalej vymáhať exekučne. Aké boli ďalšie vzťahy medzi poškodeným a obžalovaným, vie len z počutia, mali robiť nejaký biznis, o ktorý ale svedok nemal záujem, netýkalo sa ho to. Svedka zaujímala len medzinárodná lodná preprava, ktorú organizuje. Do ich vzájomných vzťahov nebol nijako zahrnutý, nijako sa neangažoval. Svedok bol v podstate poškodený, nebol vo vzťahu medzi obžalovaným a poškodeným investor, toto bola pre neho obchodná záležitosť so ziskom za dopravu, ktorú ale vykonal, no v konečnom dôsledku nedostal za ňu peniaze. Preto aj prebehol súd v jeho prospech. Momentálne s ním obžalovaný nekomunikuje. Mrzí ho, že sa do tých vzťahov vôbec zaangažoval, lebo v tom čase tých 50 000,00 Eur ho skoro položilo, pričom on lodiarovi za prepravu musel zaplatiť. Tie peniaze, ktoré očakával za svoje služby, mal použiť na svoje ďalšie záväzky, chýbali mu. Túto robotu robí 33 rokov, vie, aké má práva a povinnosti voči odosielateľovi. Toto právo si aj uplatnil, no doteraz peniaze nemá. Tie vzťahy, ktoré medzi nimi boli, či niekto niečo niekomu dal alebo nedal, aké boli medzi nimi obchody, o tom už nemá svedok vedomosti.

Na otázky prokurátora odpovedal, že prvotný titul, na základe ktorého vznikol záväzkový vzťah, je konosament. To je lodný dokument, ktorý ho oprávňuje k tomu, aby za svoje služby (prepravu) mohol požiadať o zaplatenie (inkaso). Tento dokument vydáva lodiar, svedok je potom oprávnený dať ho (dokument) príjemcovi, ktorý v prístave preberie (prijme) tovar. Prepravu si od svedka objednal pán G., on bol za ním. Pre svedka je podstatné to, kto je uvedený na dokumentoch, kto to akceptuje. Pán G. mu povedal, že idú robiť biznis. Na dokumente bol ako odosielateľ uvedený pán G., teda jeho spoločnosť. V roku 2010 bol na takom dokumente ako odosielateľ uvedený pán B., teda jeho spoločnosť, čo bolo ale komplikované, lebo išlo o americkú spoločnosť. Preto aj na začiatku pánovi G. položil otázky, kto bude odosielateľ a či sú na to peniaze. Obidve otázky boli od pána G. zodpovedané kladne, svedok do toho išiel. S pánom B. bol v kontakte do času, kým svedok nepožadoval peniaze. Keď začal požadovať peniaze za to, aká bola dohoda medzi poškodeným a obžalovaným, medzi ich spoločnosťami, tak komunikácia skončila. Platba vo výške 8 000,00 Eur prišla od pána A., ktorý je akýmsi mostom medzi nimi. Komunikuje s ním. Ten, kto si tovar preberá, od svedka dostane originál dokumentu. Tento bol do Ameriky zaslaný a príjemca si tovar na jeho základe môže prevziať. Príjemca nemá ako tovar obhliadnuť. On príde do prístavu, do colného priestoru, preukazuje sa tým dokumentom a potom môže začať komunikovať s prístavom, kedy si môže tovar odvieť. Príjemca si zabezpečuje následne prepravu z colného priestoru prístavu.

Ohľadom prepravy svedok vo všeobecnosti vypovedal, že nákladná lodná preprava je preprava, kde sú problémy nevyspytateľné. Nevie, čo môže vzniknúť. Preto sa v doprave využívajú aj skratky ETD (estimated time of delivery), ETA (estimated time of arrival), ETS (estimated time of shipping) a pod., pričom „estimated“ znamená približná alebo odhadovaná doba, kedy tovar príde, naloží sa, kedy sa

vyskladní a pod. Je to z toho dôvodu, že pri námornej doprave vznikajú rôzne situácie (búrka, štrajk a i.). Sú rôzne prípady, ale to je „všetko estimated“. To znamená, že z jeho strany a ani zo strany lodiaru nie je žiadny záväzok o presnom čase doručenia. To neexistuje. Vznikajú s tým potom rôzne problémy a tieto sa odstránili práve zavedením (asi v roku 1964) skratiek o približnom čase doručenia. Všetky údaje o preprave teda odosielateľ a prijímateľ dostáva s využitím skratky „estimated“. Existuje určitý rozvrh (schedule) prepravy o nakladaní tovaru a jeho príjme v prístave, ale lodiar rozhoduje o preprave, o tom, ako a kade sa loď plaví. Vždy sa môže stať, že sa loď zdrží, že sa lodiar rozhodne ísť najprv do iného prístavu, ako to bolo naplánované. Zdržanie v rozsahu 7 dní je absolútne bežné, dokonca až do 30. dňa v mesiaci je to bežné zdržanie. Do Ameriky trvá preprava rôzne, ide aj o to, či je to priama preprava. Loď sa zvyčajne nakladá v Hamburgu, kde sa už môže čakať na loď. Ak ide loď priamo, že nikde nestojí, tak preprava do Ameriky trvá 21 – 25 dní, ale ak nie je priama (zastane v Anglicku, na Kapverdoch a pod.) trvá rôzne. Loď môže zastať aj v inom prístave. Na internete je dostupný schedule, je na to softvér, takže svedok potom vie približne odhadnúť, koľko by to mohlo trvať, ale vždy je to s tým, že ide o odhad.

Pokiaľ ide o konkrétny dôvod, ktorým sa bráni obžalovaný, pravdepodobne išlo v roku 2014 o prístav v Mexiku – Manzanillo. Pričom aj tu trvá na svojej odpovedi, že všetko závisí aj od lodiaru, od toho, ako prebieha doprava, aké sú podmienky.

Svedok L. J. A. vypovedal, že kontakte bol s obžalovaným a poškodeným. Poškodený bol v Kalifornii pozrieť aj skladové priestory. Obžalovaný mal snahu vyrovnať škodu ale poškodený si nárokoval 2,3 milióna Eur, pretože sa zaslúžil, musel predať nejaké pozemky a išlo, ako keby ho nejakú pomstu z jeho strany. Svedok sa sám snažil G. vysvetliť, že to nie je dosť dobre možné. Obžalovaný má tri deti, žije v zahraničí, má chorú matku a nemá dostatok finančných prostriedkov. Obžalovaný má snahu danú vec riešiť, ale nie je možné ani reálne sumu uhradiť. Švagerko dostal 30 000,00 Eur, nie 9 000,00 Eur, aj prepravca dostal nejaké platby. Daný tovar, ktorý mal prísť, prišiel neskoro, nebol predajný kvôli rozdielnej expirácii. Išlo o niekoľko týždňov v meškanie a zákony Amerike sú v tomto smere prísne. J. sám povedal, aby radšej vyliali tú vodu. Svedok nebol súčasťou spoločnosti AVANT GARDE BRANDS, alebo partnerom a sponzorom žalovaného v plážovom volejbale. Dvakrát ročne chodí na Slovensko, má tu športový areál. Pôvodná dohoda bola, že sedem reťazcov prejavilo záujem vodu. Jeden kontajner odišiel aj do Kanady, ale potom poslali správu a expirácii. Svedok nebol účastný prvotných konzultácií, ani neparticipoval na uzatváraní obchodnej spolupráce. Nie je ani uvádzaný vyžiadaných biznis dokumentoch. Ani s obžalovaným, ani s poškodeným nebol obchodne zviazaný. Predtým obžalovanému pomáhal v jeho podnikaní. Spolu s J. prišli so spoločným nápadom podnikáť s vodou. Sám svedok sa ich pýtal, prečo kupujú vodu, že treba a robiť jednu vec a poriadne. O mnohých veciach sa dozvedel až postupne. O začiatku spolupráce nevie nič. Obžalovaného pozná od detstva. V roku 2005 Švagerko sponzoroval pohár v plážovom volejbale. Poznali sa cez šport už dlho. Svedka nikto priamo neoslovil, ani na ich biznise neparticipoval, pomáha im zo svojej dobrej vôle. Chcel im obom pomôcť. S obžalovaným sú dlhoroční kamaráti. Peniaze vnímal ako pomoc B., uhradil ich zo svojich prostriedkov. Nevie presne koľko, ale určite to bolo do tých 30 000,00 Eur. Platba nebola realizovaná vcelku, fyzicky však G. dostal viac ako 9 000,00 Eur, ktoré deklaruje. Vykonané platby neboli z osobného účtu svedka, ale aj z firemného účtu žalovaného. B. dal v rámci kamarátskej pomoci, aby ich dal G.. Hlavným dôvodom, že sa nepodarilo dojsť k vode Lucka predať Amerike, je expirácia a čas prepravy. Slovensko môže mať expiráciu maximálne do jedného roka, pri dojsť k vodách do šiestich mesiacov, ale obžalovaný vyžadoval, aby bola expirácia aspoň dva roky. Preprava sa uskutočnila cez Panamský prieplav s omeškaním asi 5 – 6 týždňov. Odberatelia nemali dohodnuté presné termíny. Následne vodu odmietli. Je to riziko podnikania. Obžalovaný komunikoval s prepravcom ohľadne dátumu príchodu tovaru, ktorý nebol dodržaný. Obžalovaný to zistil až vtedy, keď prišiel po tovar, ale to už bolo neskoro lamentovať, bolo to treba rýchlo predať. Nakoniec sa to predávalo pod cenu. Boli z toho aj nejaké zisky, ale minimálne. Peniaze išli aj na skladovanie a z toho, čo sa získalo, išli peniaze G.. Svedok obžalovanému pomáhal ako dlhoročnému kamarátovi, snažil sa aj vyplatiť nejaké peniaze poškodenému. Z tej dovezenej vody sa predalo 50 %, ale z toho 30 % bolo pod cenu. Svedok doplnil, že na Slovensku má dojsť k vode doba expirácie šesť mesiacov, ale v Amerike taká kategória neexistuje, celkovo sa vyžaduje pre vodu doba expirácie dvoch rokov. V prípade predaja tovaru a následného sporu by hrozili vysoké škody spôsobené možnými žalobami. Taká voda by sa ešte dala predať v obchodných reťazcoch pre chudobných, no expirácia musí byť stále aspoň pár týždňov a aj to sa predáva za dumpingové ceny. Obžalovaný si je vedomý svojho záväzku voči poškodenému, ale nie vo výške 2,3 milióna Eur.

Podľa § 269 Trestného poriadku sa oboznámili listinné dôkazy:

- kúpna zmluva zo dňa 07. 01. 2014 (č. I. 174 – 179)
 - faktúry (č. I. 180 – 199)
 - mailová komunikácia (č. I. 200)
 - faktúry (č. I. 201 – 238)
 - vyčíslenie škody predložené poškodeným (č. I. 245 – 246)
 - kúpna zmluva (č. I. 251 – 252)
 - zmluva o prevode spoluvlastníckeho podielu (č. I. 253 – 255)
 - kúpna zmluva (č. I. 256 – 258)
 - kúpna zmluva (č. I. 259 – 260)
 - mailová komunikácia s prílohami (č. I. 266 – 299)
 - daňové priznania REVIŠ s. r. o. za obdobie rokov 2013 – 2015 (č. I. 488 – 507)
 - daňové priznania FUN-DAN GS s. r. o. za obdobie rokov 2013 – 2015 (č. I. 508 – 540)
 - účtovné závierky REVIŠ s. r. o. (541 – 560)
 - vyčíslenie škody poškodeným (č. I. 573)
 - správy a posudky na obžalovaného (č. I. 303 – 313)
 - lustrácia v Centrálnej evidencii správnych deliktov a priestupkov (č. I. 603)
 - lustrácia Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (č. I. 604 – 605)
 - odpis z registra trestov (č. I. 606)
- podstatný obsah spisu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 63 Cb/405/2015, najmä:
- rozsudok (aj na č. I. 247 – 250)
 - uznesenie (aj na č. I. 261 – 264)

II.

Zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1 a ods. 3 Trestného zákona, kto na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl, a spôsobí tak na cudzom majetku malú škodu, a ak spácha čin uvedený v odseku 1 a spôsobí ním značnú škodu, potrestá sa odňatím slobody na tri až desať rokov.

Podľa § 17 Trestného zákona pre trestnosť činu spáchaného fyzickou osobou treba úmyselné zavinenie, ak tento zákon výslovne neustanovuje, že stačí zavinenie z nedbanlivosti.

Nie sú žiadne pochybnosti o tom, že medzi obžalovaným a poškodeným existoval ústne uzavretý (dohodnutý) obchodný záväzkový vzťah, konkrétne medzi obchodnými spoločnosťami AVANT GARDE BRAND Inc. a REVIŠ s. r. o., obsahom ktorého bola objednávka tovaru (dojčenskej vody Lucka v dohodnutom množstve a kvalite) obžalovaným u poškodeného pravdepodobne v celkovej hodnote 137 901,10 Eur (sčítaním faktúr na č. I. 20 – 35). Konkrétne – poškodená spoločnosť REVIŠ s. r. o. uzavrela kúpnu zmluvu so spoločnosťou VODAX a. s. na kúpu dojčenskej vody Lucka (č. I. 174 – 178 spisu). Aj svedok L. A. uvedené vo svojej výpovedi potvrdil.

Teda na území Slovenska poškodený (poškodená spoločnosť) jednak tovar objednal a uzavrel kúpnu zmluvu a taktiež zabezpečil (objednal) prepravu tovaru do Ameriky

Dodávka tovaru bola realizovaná z územia Slovenskej republiky do Spojených štátov amerických prostredníctvom prepravcu – obchodnej spoločnosti ARRS FORWARDING s. r. o. Uvedené bolo podporené aj výpoveďou svedka L. M., ktorého spoločnosť zabezpečovala lodnú prepravu. Zo svedeckej výpovede ale nevyplývajú konkrétne podrobnosti záväzkového vzťahu medzi spoločnosťou obžalovaného a poškodeným, nakoľko svedok ako prepravca sa zaujímal len o časť záväzku spočívajúcu v zaplatení nákladov za prepravu.

Takisto nie je sporné, že dodávka tovaru bola problematická v tom smere, že sa omeškala pri jej prevoze v štáte Panamskom prieplyve. S uvedeným konštatovaním poškodený v záverečnej reči nesúhlasil, no je nevyhnutné uviesť, že dokazovaním nebola táto skutočnosť vyvrátená a navyše aj zo svedeckej výpovede L. M. vyplynulo, že k takýmto okolnostiam dochádza pomerne bežne a aj z tohto dôvodu sa preprava vykonáva s doložkami o tom, že preprava sa môže oneskoriť. Samotná doba prepravy nemusí byť ovplyvnená len vonkajšími faktormi (napr. počasie či štrajk), ale aj vnútornými faktormi v podobe

osoby lodiaru, ktorému patrí loď, ktorou sa prepravuje tovar a ten počas trasy môže zmeniť napr. poradie prístavov. S omeškaním prepravy však musia počítať obe strany, tak príjemca, ako aj odosielateľ.

Posledná dodávka vody Lucka od spoločnosti VODAX a. s. k poškodenej spoločnosti REVIŠ s. r. o. na území Slovenska bola dodaná dňa 07. 07.2014.

Kým k dodaniu tovaru podľa dohody medzi obžalovaným a poškodeným malo dôjsť v mesiaci júl 2014 (28. 07. 2014), k reálnemu prevzatiu tovaru obvineným došlo až v októbri 2014 (porovnaj výpoveď obžalovaného). V dôsledku omeškania dodania tovaru vznikla situácia, kedy obvinený nemohol objednaný tovar v Spojených štátoch amerických predať, distribuovať do obchodných reťazcov a to podľa platných právnych predpisov, platných na území toho ktorého štátu federácie. Obžalovaný však dodaný tovar musel uskladniť. Uvedená skutočnosť vyplynula aj z výpovede svedka L. A..

Do Spojených štátov amerických pricestoval aj konateľ poškodenej spoločnosti REVIŠ s. r. o. J. G., ktorý mal možnosť presvedčiť sa, že minimálne časť dodaného tovaru sa nachádza v skladoch a nie je distribuovaný do obchodných reťazcov, nie je teda predávaný. Keďže obžalovaný nedisponuje dostatkom finančných prostriedkov, nie je schopný splniť poškodenému záväzok v podobe úhrady objednávky tovaru v dohodnutom množstve a kvalite.

Inak povedané, „obchod“ medzi poškodeným a obžalovaným, ktorý bol realizovaný aj za pomoci prepravcu, je absolútne stratový pre poškodeného, ktorý dodal obvinenému tovar, avšak za neho nedostal finančné plnenie, a aj pre obžalovaného, ktorý nie je schopný objednaný tovar predať, získať za neho finančné prostriedky a splniť tak svoju povinnosť voči poškodenému.

Obvinený aspoň časť tovaru distribuoval ďalej, získal za neho finančné prostriedky, ktoré aj čiastočne uhradil poškodenému: faktúra číslo 2014003 zo dňa 17. 06. 2014 na sumu 4 542,00 Eur a faktúra číslo 2014012 zo dňa 10. 07. 2014 na sumu 4 452,00 Eur. Uvedené vo výpovedi potvrdil aj svedok L. A. a svedok L. M., keďže jeden svedok plnil v prospech druhého s cieľom ponížiť dlh zo záväzku. Navyše svedok L. A. uviedol, že za obžalovaného plnil aj sumu 30 000,00 Eur.

Okrem toho, dodaný tovar mohol mať aj vady – v podobe nesprávnej (kratšej) doby trvanlivosti, v dôsledku čoho sa pre obžalovaného pre právne predpisy platné na území toho ktorého štátu federácie stáva nemožným tovar predať (potrebná je doba trvanlivosti 24 mesiacov, nie 12 mesiacov) a musí dôjsť k jeho likvidácii (napr. aj dodaním do obchodných reťazcov pre chudobných za dumpingové ceny; porovnaj výpoveď svedka L. A.).

K trvanlivosti dojčenskej vody vypovedal obžalovaný, poškodený a svedkovia L. A. a L. A..

Obžalovaný so svedkom L. A. sa zhodli, že pre americký trh je potrebná dlhšia doba spotreby (dva roky) ako na Slovensku. Špecifikom bolo navyše aj to, že sa jednalo o dojčenskú vodu, pri ktorej je na Slovensku ešte kratšia doba spotreby (expirácie). Obžalovaný tvrdil, že poškodený o tom vedel, že potrebuje inú dobu expirácie vody. Tvrdil to aj svedok L. A.. Poškodený to poprel, uviedol, že ústne sa o tom nebavili, písomnú zmluvu nemajú uzavretú. Objednávku poškodený urobil vo VODAXe, teda aj o spotrebe vie všetko práve Ing. Rek. Svedok L. A. uviedol, že v tom čase platili veľmi prísne pravidlá, kedy dojčenská voda mala trvanlivosť len šesť mesiacov, neskôr sa to zmenilo na jeden rok. Svedok tvrdil, že všetko dohodol obžalovaný, avšak z vykonaného dokazovania bez pochyb vyplynulo, že písomnú zmluvu uzavrela spoločnosť VODAX a. s. s poškodenou spoločnosťou REVIŠ, s. r. o. (č. l. 174 – 179), pričom špecifikácia ohľadom expirácie tovaru sa v zmluve vôbec nenachádza. V čl. IX bode 1 je uvedené, že predávajúci zodpovedá za obvyklú či záväzne stanovenú akosť dodaného tovaru, vrátane neprekročenia 1/3 doby z celkovej doby spotreby určenej výrobcom. Súd tak nemal bez pochyb za preukázané, či sa skutočne strany (obžalovaný, poškodený a spoločnosť VODAX a. s.) dohodli vôbec na nejakej dobe expirácie, t. j. obvyklej či inak stanovenej, pretože sa nepreukázalo za pravdivé ani to, že obžalovaný v spoločnosti VODAX a. s. objednal dodanie tovaru – dojčenskej vody. Tovar objednal poškodený (poškodená spoločnosť REVIŠ s. r. o.), ktorý navyše sám vypovedal, že musel na základe požiadaviek obžalovaného vybavovať v banke dlhšiu dobu splatnosti úveru, kvôli čomu ručil za splnenie záväzku poškodený vo väčšom rozsahu. Poškodený si teda musel byť vedomý rizík, ktoré vyplývajú z obchodu, ktorého cieľ (prijatie a distribúcia tovaru) je v zahraničí (Amerika).

Súd teda na základe týchto pochybností vyhodnotil dôkaznú situáciu v prospech obžalovaného v tom smere, že dojčenská voda, ktorá bola do Ameriky doručená a prijatá obžalovaným mala vady, resp. o ich existencii (neexistencii) sú vážne pochybnosti. Súd zdôrazňuje, že medzi obžalovaným a poškodeným (poškodenou spoločnosťou) neexistuje žiadny písomný kontrakt. „Dohodli sa, že idú robiť biznis s vodou.“ Na Slovensku úspech kontraktu bol podmienený aktivitou poškodenej spoločnosti (poškodeného), ktorý na základe písomnej zmluvy jednak objednal tovar (spoločnosť VODAX a. s.) a jednak objednal prepravu (spoločnosť ARRS FORWARDING s. r. o.). Práve teda poškodený bol osobou zodpovednou za prevzatie a doručenie tovaru do Ameriky. Obžalovaný bol síce konečným príjemcom, avšak len na základe ústnej dohody, pričom dokonca poškodený sám prejavil záujem v Amerike propagovať slovenské výrobky. Koncovým príjemcom tak mali byť obaja – spoločnosť obžalovaného a spoločnosť poškodeného. Obchod (vzájomná spolupráca) spočíval v prezentácii, propagácii slovenských výrobkov v Spojených štátoch amerických.

Poškodený prezentoval, že ho obžalovaný oklamal a využil tak, že poškodený sa stal povinným zo záväzkových vzťahov o kúpe vody a preprave vody a obžalovaný sa v konečnom dôsledku na jeho úkor obohatil, keď nemusel za nič platiť (resp. plniť mal len na základe ústnej dohody), ale tovarom (vodou) disponoval v Amerike. V trestnom konaní však ani len nebolo preukázané, či a akú časť z tovaru dovezeného do Ameriky vôbec obžalovaný predal. Dalo sa vychádzať len zo svedeckej výpovede L. A., ktorý ale nešpecifikoval výšku „zisku“. Tiež vyplynulo, že obžalovaný svoj záväzok z ústne dohodnutých podmienok aj (aspoň) sčasti plnil. Napriek tomu sa poškodený domnieva, že konanie obžalovaného má trestnoprávnu rovinu, že ho obžalovaný využil. Vo svojom účtovníctve za obdobie 01/2014 – 12/2014 síce poškodená spoločnosť REVIŠ s. r. o. eviduje (č. I. 543 – 545) pohľadávky z obchodného styku vo výške 111 627,00 Eur, no bez preukázaného súvisu s konaním obžalovaného, resp. bez preukázaného súvisu s objednávkou a prepravou vody Lucka do Ameriky.

Uvedeným konaním, priebehom skutkového deja, teda nedošlo k naplneniu znakov skutkovej podstaty trestného činu podvodu obvineným A. B..

Aby bolo možné nejaké konanie kvalifikovať ako trestný čin, musí toto konanie napĺňať všetky znaky skutkovej podstaty daného trestného činu. Jedným zo základných znakov skutkovej podstaty trestného činu podvodu je subjektívna stránka, s tým, že obligatórnym znakom subjektívnej stránky trestného činu je zavinenie. Zavinením sa rozumie vnútorný psychický vzťah páchatel'a k porušeniu alebo ohrozeniu záujmu chránenému Trestným zákonom. Zavinenie sa pritom musí vzťahovať na všetky skutočnosti, ktoré tvoria skutok a musí byť prítomné v konaní páchatel'a hneď od začiatku. Zavinenie zahŕňa, resp. je vybudované na vedomostnej a vôľovej zložke. Zavinením je zároveň vyjadrená individuálna trestná zodpovednosť, keďže každý zodpovedá iba za to, čo svojím konaním zavinil. Je vylúčené vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti pri absencii zavinenia. V konaní, pre ktoré je vedené toto trestné stíhanie, a pre ktoré bolo obžalovanému vznesené obvinenie jednoznačne absentuje subjektívna stránka trestného činu podvodu, t. j. úmysel obvineného. Pokiaľ úmyselný trestný čin nemá alternatívu s nedbanlivostnou formou zavinenia vo vzťahu k niektorému z obligatórných objektívnych znakov má za následok, že skutok nie je trestným činom. Trestný čin podvodu je úmyselným trestným činom.

Obžalovaný sám uviedol, a poškodený ako aj ostatní svedkovia to potvrdili, že výsledok ich obchodnej spolupráce nedopadol tak, ako bolo dohodnuté a celý obchod ovplyvnil jednak fakt, že voda bola dodaná do Spojených štátov amerických s výrazným meškaním, ako aj fakt, že doba expirácie tovaru bola len jeden rok. To všetko sú okolnosti, ktoré obžalovaný v okamihu, keď obchodnú spoluprácu s poškodeným dohadoval, nemohol predvídať a nemal možnosť ich v danom okamihu a ani následne ovplyvniť. Je teda vylúčené, aby obžalovaný konal v úmysle uviesť poškodeného do omylu. Spolupráca obžalovaného a poškodeného, resp. ich spoločností, nebola nová, trvala už predtým nejaké obdobie. V podstate išlo o prvýkrát, kedy nebola ich spolupráca úspešná.

Možno konštatovať, že obžalovaný nedodrжал svoj záväzok, ktorý mal voči poškodenému vyplývajúci z obchodného záväzkového vzťahu, ktorý medzi nimi existoval (nezaplatil objednanie a prepravu tovaru v celom rozsahu, pokiaľ to tam mali dohodnuté), avšak len táto skutočnosť sama o sebe ešte neznamená, že obžalovaný spáchal trestný čin. Tu je potrebné plne sa stotožniť so záverom, že nie je možné každý nevydarený obchod postihovať aj vyvodením trestnoprávnej zodpovednosti. Nijakým spôsobom sa nepodarilo preukázať, že by obžalovaný konal v úmysle poškodeného podviesť a v dôsledku toho sa na jeho úkor obohatiť.

Od podvodu treba rozlišovať neschopnosť dodržať zmluvný záväzok. V tomto prípade by trestanie trestnom odňatia slobody bolo v rozpore s čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého nikoho nemožno pozbaviť slobody pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Pre naplnenie subjektívnej stránky trestného činu sa vyžaduje, aby bolo preukázané, že páchatel' v čase, keď zmluvný záväzok uzatváral, konal v úmysle, že záväzok v dohodnutej dobe nesplní alebo ho nebude môcť splniť a že veriteľa uvádza do omylu, aby sa obohatil na jeho škodu. V tejto prejednávanej veci tomu tak byť nemohlo, pretože z výpovede samotného poškodeného vyplynulo, že s obžalovaným sa poznal dlhšie, netvrdil, že by v minulosti obžalovaný nesplnil nejakú povinnosť vo vzťahu k nemu. V podstate jediný nevýhodný bol práve záväzok dodať dojčenskú vodu Lucka do Spojených štátov amerických. Opäť je však potrebné poukázať na vzťah medzi poškodeným a obžalovaným, kedy sa poznali, predtým sa nestalo, že by obžalovaný nesplnil či neplnil svoje povinnosti. Uvedené ale potom nasvedčuje a potvrdzuje, že obžalovaný nemohol v tomto prípade konať v úmysle podviesť poškodeného a na jeho úkor sa obohatiť.

Z dokazovania nepochybne vyplynuli objektívne okolnosti, pre ktoré došlo k omeškaniu dodania tovaru do Spojených štátov amerických (zdržanie v Panamskom prielave, aj keď uvedené možno čiastočne predpokladať, pokiaľ je na námornom liste vyznačená výhrada v podobe skratiek „estimated time“ – ETA, ETD a pod.) a v dôsledku ktorého následne nebolo možné distribuovať vodu do obchodných reťazcov (krátka doba trvanlivosti). Ide o okolnosti, ktoré mali dopad na výsledok celého sporného obchodného záväzkového vzťahu medzi poškodeným a obžalovaným, no z dokazovania nevyplývalo, že by tieto okolnosti sa diali závisle od vôle obžalovaného, že by tento vopred tieto okolnosti pripravil alebo vytvoril, s cieľom len získať tovar a nezaplatiť za neho. Tieto okolnosti boli takého charakteru a rozsahu, že nebolo reálne v možnostiach obžalovaného tieto ovplyvniť, nastali bez jeho zavinenia, bez možnosti tieto okolnosti jeho aktívnym prístupom ovplyvniť či dokonca vylúčiť. Navyše tieto okolnosti nastali v čase po uzavretí dohody – objednávky dodania tovaru a objednávky prepravy tovaru.

V tejto súvislosti možno poukázať aj na ustálenú súdnu prax vychádzajúcu z judikatúry, podľa ktorej skutočnosť, že dlžník nesplnil svoj záväzok vrátiť peniaze (v dohodnutej lehote), hoci tak mohol urobiť, ešte nedokazuje, že uviedol veriteľa do omylu, aby sa ku škode na jeho majetku obohatil. Pre naplnenie zákonných znakov subjektívnej stránky trestného činu podvodu sa vyžaduje, aby bolo preukázané, že už v čase dohody konal páchatel' v úmysle peniaze nevrátiť vôbec alebo nevrátiť ich v dohodnutej lehote. Ak až po uzatvorení záväzku vznikli prekážky, ktoré bránili dlžníkovi splniť záväzok, a ktoré nemohol v čase uzavretia dohody ani predvídať, keď inak bol schopný vtedy záväzok splniť, alebo ak síce bol schopný peniaze vrátiť v dohodnutej lehote, ale z rôznych dôvodov vrátenie peňazí odkladal, alebo dodatočne pojal úmysel vôbec peniaze nevrátiť, tak jeho konanie nemožno považovať za trestný čin podvodu (porovnaj R 54/1967).

Skutočnosť, že obžalovaný nesplnil svoj záväzok – uhradiť faktúry v celom rozsahu, ktorý sľúbil, nie je sama o sebe dostatočným dôkazom pre zistenie, že pri dohode uviedol poškodeného do omylu.

Bolo povinnosťou aj poškodeného pristúpiť k uplatneniu svojho práva (na zaplatenie sumy) riadne a včas. V záväzkových vzťahoch (ale aj v iných) platí zásada, podľa ktorej právo patrí bdelym. Nech už je aktuálne vzťah medzi poškodeným a obžalovaným akýkoľvek (najmä v dôsledku toho, že sa po tomto obaja dostali do nepriaznivej finančnej situácie), nie je možné, za takto zisteného skutkového stavu, riešiť vzniknutú situáciu trestným stíhaním dlžníka v postavení obžalovaného. Súkromné právo ponúkalo poškodenému možnosť žiadať zaplatenie, splnenie dlhu, inými prostriedkami, najmä podaním žaloby na zaplatenie, avšak poškodený sa rozhodol riešiť vec podaním trestného oznámenia, nevedomujúc si že pre naplnenie skutkovej podstaty trestného činu je potrebné preukázať nielen nesplnenie dlhu, ale aj úmysel obžalovaného. Trestné právo je odvetvím verejného práva a je založené na princípe „ultima ratio“ ako najkrajnejší prostriedok postihu (sankcionovania) v tých najzávažnejších prípadoch porušenia práva (ochrana spoločenských záujmov) a tam, kde iné prostriedky nápravy už nie sú účinné.

Berúc do úvahy vykonané dokazovanie a vychádzajúc z vyššie naznačených teoretických východísk súd dospel k záveru, že skutok nie je trestným činom podvodu.

Bez pochyb bolo v konaní preukázané len to, že ústne dohodnutý záväzkový vzťah medzi spoločnosťami obžalovaného a poškodeného jednak nedopadol podľa ich predstáv (nebol úspešný) a jednak po tom, čo zo strany poškodeného bolo plnené, obžalovaný doteraz za toto plnenie nezaplatil, resp. neurovnil spor medzi nimi. Spolupráca ale nebola založená na vopred uváženom úmysle obžalovaného obohatiť sa na úkor poškodeného, toto v konaní preukázané nebolo. Hoci aj správanie sa obžalovaného, ktorý sa neskôr odmlčal, mohlo u poškodeného vzbudiť obavy, samo o sebe nepreukazuje a ani nedokazuje jeho úmysel poškodiť mu, obohatiť sa na úkor poškodeného.

Z uvedeného potom nevyhnutne vyplynuli významné pochybnosti o skutku, ktorý bol obžalovanému kladený za vinu.

Teda, z predložených dôkazov, ktoré zabezpečili a vykonal orgány činné v trestnom konaní, ako aj súd na hlavnom pojednávaní, jednoznačne nevyplývalo, že sa obžalovaný dopustil konania opísaného v skutkovej vete. Nie je možné aby strana, ktorá je stíhaná (obžalovaný), mala v právnom štáte očakávať, že za všetko, čo mu bude pričítané za vinu, bude hneď aj odsúdený, a to bez ohľadu na to, aké dôkazy a akým spôsobom boli vykonané. Je potrebné zistiť skutkový stav riadne. Pri vážnych pochybeniach vzbudzujúcich pochybnosti o jednoznačnej vine obžalovaného súd musel tohto spod obžaloby oslobodiť.

Súd s prihliadnutím na uvedené skutočnosti a pri vyhodnotení vyššie uvedených dôkazov konštatuje, že dôkazy v predmetnej veci vykonané na hlavnom pojednávaní nepreukazujú bez dôvodných pochybností skutočnosti uvedené v podanej obžalobe, teda že skutok je vôbec trestným činom.

Je nevyhnutné spomenúť aj reflektovanie ústavnej zásady (a teda základného práva každého na prezumpciu nevinu formulovaného v článku 50 zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky) do ustanovenia § 2 ods. 2 Trestného poriadku, z ktorej okrem iného vyplýva, že obvinený (obžalovaný) nie je povinný dokazovať svoju nevinu a nesmie byť donucovaný k priznaniu. Z ústavnej zásady prezumpcie nevinu ďalej vyplýva, že obvinenému je potrebné vinu dokázať a v prípade pochybnosti o skutkovej otázke významnej pre rozhodnutie sa musí rozhodnúť v prospech obvineného. Zásada „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obvineného) je jednou z kľúčových zásad aplikujúcich sa v rámci trestného konania, pričom táto zásada, ktorá vychádza z právnych myšlienok rímskeho práva, je ako taká neoddeliteľne spätá so zásadou prezumpcie nevinu. Prezumpcia nevinu teda vyjadruje objektívny stav, podľa ktorého o vine obvineného môže rozhodnúť len súd, pričom jeho rozhodnutie musí vychádzať z vykonaného dokazovania, v rámci ktorého existuje jednoznačný záver, že žalovaný skutok spáchala určitá osoba.

V základnom práve na prezumpciu nevinu garantovanom Ústavou Slovenskej republiky je teda implikovaných niekoľko pravidiel, ktoré patria k obsahu práva na prezumpciu nevinu:

1. Dokázaná vina má ten istý význam ako dokázaná nevinu.
2. Pravidlo „in dubio pro reo“ znamená, že ak sú o otázke viny pochybnosti, ktoré nemožno rozptýliť dôkazmi, obžalovaného nemožno odsúdiť, ale treba rozhodnúť v jeho prospech a spod obžaloby ho oslobodiť; toto sa však vzťahuje len na zisťovanie skutočného stavu, teda len na otázky skutkového charakteru.
3. Obvinený (obžalovaný) nie je povinný dokazovať svoju nevinu.

Pretože zásada zistenia náležitého skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti vyžaduje, aby súd svoje rozhodnutie oprel o fakty, ktoré sú jednoznačné a nepochybné (a to nielen v rovine pravdepodobnosti), súd obligatórne v zmysle vyššie rozvedenej zásady „in dubio pro reo“ musel vychádzať zo skutkových okolností pre obžalovaného priaznivejších, v konkrétnom prípade z jeho tvrdenia, že skutok, ktorý mu je kladený za vinu, nie je trestným činom.

Podmienka náležite zistiť skutkový stav veci znamená, že v trestnom konaní musia byť všetky okolnosti trestného činu zistené v takom rozsahu, aby bolo možné vzhľadom na konkrétne štádium trestného konania rozhodnúť. Súd je názoru, že v danom prípade dôkazné bremeno obžaloba neuniesla, nepredložila súdu dostatok nespochybniteľných dôkazov, ktoré by bez dôvodných pochybností dokázali, že sa skutok, pre ktorý je obžalovaný A. B. stíhaný, sa stal, preto ho podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku spod obžaloby oslobodil.

O nároku na náhradu škody, ktorý si uplatnil poškodený (poškodená spoločnosť REVIŠ s. r. o.), súd vzhľadom na oslobodenie nemohol rozhodovať, preto ho odkázal na samostatný civilný proces.

Poučenie:

14 7T/22/2020

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od jeho vyhlásenia alebo oznámenia.

Odvolanie má odkladný účinok.

V prospech obžalovaného môžu podať odvolanie príbuzní v pokolení priamom, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manželka a družka ale nie proti jeho vôli. Poškodený môže podať odvolanie iba pre nesprávnosť výroku o náhrade škody.